

РЕШЕНИЕ

№ 3886

гр. София, 14.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска
Ванина Колева**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3435** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радина Карамфилова-Десподска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от директора на Областен отдел „Автомобилна администрация“, срещу решение № 20061216 от 09.03.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 10411/2018 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение, 97- ми състав. С обжалваното решение съдът е отменил Наказателно постановление (НП) № 42-0000889 от 11.05.2018г., издадено от началник на ОО „АА“ в Главна дирекция „Автомобилна администрация“ - С., с което на Г. К. М. на основание чл. 105, ал. 1 от Закона за автомобилните превози (ЗАвПр) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1, т.5 от Наредба №34 от 06.12.1999г. на МТ.

В касационната жалба са изложени доводи за незаконосъобразност и необоснованост на съдебното решение. Релевира се, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и съдържат необходимите от закона реквизити – чл.42 и чл.57 от ЗАНН, като същите са предявени на нарушителя по установения ред. Посочва се, че автомобилът не е имал поставен знак „Такси“, а апаратът е бил включен. Касаторът навежда довод, че административнонаказващият орган правилно е наложил наказание по чл. 105, ал. 1 от ЗАвПр, тъй като М. извършвал таксиметрова дейност, без да има поставен пътен

знак „Такси“. Искане се от съда да отмени съдебното решение и да постанови друго, с което да потвърди НП.

Ответникът – Г. К. М., чрез процесуалния си представител адв.С. оспорва жалбата и моли съда да остави в сила процесното решение. Посочва се, че не са ангажирани достатъчно доказателства относно твърдяното нарушение. Счита, че в случая е следвало да се приложи разпоредбата на юл.28 от ЗАНН. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, Х. касационен състав, след като обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол, от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

СРС е възприел фактическа обстановка, която съответства на събраните писмени и гласни доказателства, а именно: на 15.01.2018 г. в 14.35 часа, в [населено място], В. В. извършил проверка на лицето Г. К. М. – водач на таксиметров автомобил. От проверката било установено, че автомобилът бил с включен таксиметров апарат с режим „заето“ с попълнен пътен лист за работната смяна, като на покрива на автомобила липсвал поставен знак „такси“. За така установените нарушение бил съставен АУАН № 248192 от 15.01.2018г., въз основа на който е издадено обжалваното наказателно постановление.

За да отмени НП, районният съд е приел, че в хода на проведеното административнонаказателно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Съставените АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат реквизитите, изискуеми по ЗАНН. СРС е изложил мотиви, че по делото се установява, че нарушителят осъществява формално визираното нарушение, но органът е постановил акта си в нарушение на закона, тъй като е бил длъжен да отчете наличието на обстоятелствата за прилагане нормата на чл.28 от ЗАНН.

Така постановеното решение е правилно.

Съгласно чл. 2 от Наредба № 34 от 06.12.1999г. таксиметров превоз на пътници е обществен превоз срещу заплащане, извършван с лек автомобил до седем места, включително мястото на водача, по заявен от пътника маршрут. По делото е безспорно установено, че в момента на проверката, колата, с която ответникът е осъществявал своята дейност е имала характерните белези на такси, а именно автомобилът е бил оборудван с таксиметров апарат, а водачът разполагал с попълнен пътен лист за работна смяна. Безспорно доказано е, че към момента на проверката автомобилът, управляван от касатора, не е бил обозначен със знак „Такси“, който трябва да е трайно закрепен по време на работа върху покрива на автомобила, с което е осъществил състава на вмененото му нарушение по чл. 21, ал. 1, т.5 от Наредба №34 от 06.12.1999г. на МТ. Правилно е наложено административно наказание на основание чл. 105, ал. 1 от ЗавПр, който предвижда, че за нарушения на този закон и на подзаконовите нормативни актове, издадени въз основа на него, с изключение на изискванията за превоз на опасни товари, за които не е предвидено друго наказание, се налага наказание глоба или имуществена санкция в размер на 200 лв.

Правилно обаче районният съд е приел, че се касае за маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, тъй като ответникът не е бил санкциониран друг път по административен ред и извършеното от него нарушение не поражда общественоопасни последици.

В Тълкувателно решение №1 от 12.12.2007 г. по тълк. нак. дело №1/2005 г. на Общото събрание на наказателната колегия във Върховния касационен съд категорично се е произнесло, че преценката на административнонаказващия орган за маловажност на случая по чл.28 от ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Административнонаказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответното наказание, а прилагането на санкцията на административнонаказателната норма, във всички случаи, е въпрос само на законосъобразност и никога на целесъобразност. Общото понятие на административно нарушение се съдържа в чл.6 от ЗАНН. В чл.28 законът си служи с понятието “маловажни” нарушения. При извършване на преценка, дали са налице основанията по чл.28 от ЗАНН, наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи “маловажните” случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от чл. 6. Когато деянието представлява “маловажен” случай на административно нарушение, той следва да приложи чл.28 от ЗАНН. Всъщност наказващият орган освобождава от административно-наказателна отговорност, което не почива на преценка на целесъобразност. Изразът в закона “може” не обуславя действие при “оперативна самостоятелност”, а означава възлагане на компетентност. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред и при наличие на основанията по чл.28 от ЗАНН, да не наложи наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици. Преценката за “маловажност на случая” подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверка за законосъобразност на преценката по чл.28 от ЗАНН. Когато съдът констатира, че предпоставките на чл.28 от ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление, поради издаването му в противоречие със закона. В конкретния казус разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН е била приложима, като правилно и законосъобразно въззивният съд е приел, че извършените от касатора нарушения следва да се квалифицират като маловажни, тъй като същите не засягат важни обществени отношения.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 от АПК вр. с чл.63, ал.1 от ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20061216 от 09.03.2021г., постановено по н.а.х.д. № 10411/2018г. по описа на Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение, 97-ми състав.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да заплати на Г. К. М. сумата от 300 лв. /триста лева/, представляваща адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДЕТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: